

Никой ги не ще въ кѣщи си и въ обращеніе-то си; кога отъ другѣ странѣ на челоуѣцы, които държѣтъ тайнѣ, всѣкый може да ся увѣри. и такыва, какъ да е, намиратъ нѣтъ къмъ благополучіе. На память ми е да ви прикажѣ единъ примѣръ на това, когото сжмѣ чель въ исторіѣ-тѣ.

Нѣкои отъ васъ знаете, че имало въ старинѣ единъ народъ, който ся наричалъ Римляне. Той народъ тогава нѣмалъ царьове, но ся управлявалъ отъ много старцы, които ся называли сенаторы. Сенаторы-тѣ ся собирали отъ время на время и разсжждавали за разны важны работы, и все, что говорили, което не трѣбвало да знае другый свѣтъ, това были дѣлжны да държѣтъ тайно. Това събраніе отъ старцы-тѣ ся наричало сенатъ. Отъ время на время бащи-тѣ доводили и сынове-тѣ си въ сената, за да ся учѣтъ и они на работы-тѣ на отечество-то имъ, да го обычатъ и да радѣтъ да станѣтъ челоуѣцы достойны. Така ходяше съ бащѣ си едно момче по имя Папирій. Единъ день като ся върнало това момче изъ сената у дома си, майка му поискала да ся научи отъ него, за каквѣ работѣ сж говорили въ сената. „Любезна майко,“ отговорилъ сынъ ѝ, „казалъ быхъ ти, но ми е заповѣдано да не казвамъ.“ Плиткоумна-та му майка не остана доволна отъ тойзи отговоръ; тя му ся захвалила да го біе, ако